

Bokréta Társaság Lapja

TÁRSADALMI FOLYÓIRAT SZERKESZTI: PAULINI BÉLA

Igyekezzünk a bokréta lobogókkal!

Februári számunkban írtunk a bokréta lobogók dolgáról. Amiket a jubileumra bizony feltétlenül el kell készíteni. E felhívásra egynéhány helyről már vettünk híreket egészen kedvezőeket is, hogy a lobogó már el is készült, de legalább is már a közeljövőben elkészül.

Viszont tudjuk, hogy itt-ott még hozzá se fogtak: „nagy munkaidő van”. No, de, amikor a szövetség kérését tolmácsoltuk, még derékigérő hó volt, csak tűzhely melletti babrálásra alkalmas. És mégis nagyon jó volna, ha azok, akik meg is késtek, valahogyan reparálnák a dolgot: egyébként utóbb ügyis maguk a megkésett bokréta is mondogatni fogják, — de mi miért is nem csináltuk meg.

Most, hogy valamit segítsünk a megkésettéknél, néhány olyan gyakorlati tanácsot adunk, amit azok beszámolóiból vettünk át, akik már elkészültek.

Úgy látszik, a legmegfelelőbbnek tartják a körülbelül 80×80 nagyságot. Itt-ott a körülbelül 70×90 nagyságot.

Van, ahol egyszerűen vettek egy kész szép szöttest, aminek a közepén történetesen fehér csik, csikok vannak és a fehér részre ráhímezték, varrták a feliratot. (X...i bokréta. Tehát ugye nem x—i gyöngyös-bokréta. S itt még meg kell jegyeznünk, hogyha szöttest használnak fel valahol, sokkal okosabb a feliratot arra például keskeny pántlikából rávarrni — és sokkal könnyebb is, mint hímezni — mert akkor elég egy szöttes, hiszen a pántlika felvarrásánál nem látszódik a — „túlsó oldalon” az ötés. Fehér munkánál — lyukacsos hímeznél stb. — ugyanez ajánlatos.) Egyik barátunk közölte, hogy egy ilyen régi szép szöttesen egyszerűen rajta hagyták a régi rojtot is — ami történetesen rajta volt — és ez nagyon szép. Elhisszük. (És ki mondhatja, hogy például az így készített lobogó „sokba került”. Vannak faluk, ahol minden második házban tucatnyi ilyen szöttes hever.)

Igaz, egy barátunk pillanatnyilag elakadt, mert tartórúdnak nem talál

„rézrudat” és aggódik, hogy drága is. Nos, a „rézrúd” talán nem is a legjobb, ha pl. a keményfa-rúd, amit be is lehet szép színesre festeni, szintén megteszi.

Ahol színes hímezés a helyi kézimunka, ott természetesen már csakugyan több munkát ad a lobogó, mint ott, ahol például az emlegetett szöttesek szinte kéznél vannak. Mivel a hímezésnek a „baloldala” csakugyan nem látványosság, bizony itt két kihimzett lapot kellene egymásra borítani. De, ha ez már semmiképp se megy, akkor egyelőre borítsanak a hímezés balfelére sima vásznat és erre a „balfélre” — egyelőre — csak felirat kerüljön.

Ahol csakugyan van szükség egy kis „köccségre”, mért ne lehetne valakit „zászlóanyának” felkérni. Aki a „köccségekhez” is hozzájárul, például a nyersanyagot beszerzi. Vagy a „zászlószeg” megváltás helyett mért ne lehetne „kitalálni” a pántlika-megváltást.

*

Ahol tart bokréta-napot a bokréta, jó volna a lobogót ünnepélyesebb formák közt „birtokba venni”.

Ha valahol elkészült, vagy készült lobogó — s arról még nem tudunk — a szövetség onnét híradást kér, sőt nagy öröm volna, ha például a kész lobogóról fényképes beszámolást kapna, igazán lehet jobb amatőr fénykép!

*

Az elgondolás az, hogy az augusztus 19-iki díszközgyűlésen — amit remélhetőleg „parádés” helyen tarthat meg a szövetség, minden bokréta zászlótartója jelen legyen a maga bokréta lobogójával. Akkor is, ha történetesen nem is ezen a napon van fenn az egész bokréta. Remélhetőleg sikerül megoldani ezt a kérdést is. Viszont a bokréta csakugyan ne hagyják „szégyenben” a szövetséget s a tizesztendős „korszak”

legnevezetesebb napját, a nagyon szépnek, sőt lélekemelőnek tervezett évfordulót, Igen, akik megkéstek, csak igyekezzenek valahogy behozni a késést.

Két új bokréta-vezető.

Megemlékeztünk annakidején arról, hogy idősebb Györffy Béla, Kocsola, Tolna-megyei község főjegyzője — a helyi bokréta elnöke — tragikus hirtelenséggel elhunyt. Szegény, így örökre eltávozott barátunk fia, ifj. Györffy Béla atyja halálakor Pakson volt tb. szolgabíró, akit azonban, mint a kocsolai bokréta titkárát is, többször láttunk Pesten a — bokrétaival. (Mindig kedves és mégis mindig rendet tartani tudó.) Kocsola népe úgylátszik nagyon szerette az apát és úgylátszik nagy bizalommal van a fiú iránt: február 24-én ifj. dr. Györffy Bélát egyhangúlag megválasztották — Kocsola főjegyzőjévé. A kocsolaiak olyan szeretettel kívánták új főjegyzőjüknek ifj. Györffy Bélát, hogy 40 képviselőtestületi tag közül 39 kérte a jelölését. Egyébként — azt hisszük — ifj. dr. Györffy Béla Magyarország legfiatalabb főjegyzője: — mindössze 25 esztendő — de legalább is nem lehet túl sok fiatalabb főjegyzője az országnak. A kocsolai bokréta eddigi vezető helyettese, bizonyára új elnöke, reméljük — szintén egyhangúlag.

S annakidején hírt adtunk Szilágyi Béla öcsényi református lelkész elhúnytáról, aki a magyar bokréta-mozgalom elindulásától kezdve lelkes barátunk volt, sőt egy, a tíz „alapító” bokréta vezető közül. Az öcsényi bokréta Szilágyi Béla helyére Lovass Bálint fiatal gazdálkodót választotta meg elnökének. Ez a fiatal gazdálkodó — aki különben „működő” tagja volt az öcsényi bokréta-nak — ahogy ismerjük, általában az az eszményi magyar „kisgazda”, amelyből mennél többet kívánnánk a magyar földre, a magyar föld — javára. Az új elnök egyébként már husvétkor megrendezte az első helyi ünnepséget.

Főtitkári jelentés az 1939-iki évről.

Az O. M. Bokréta Sz. főtitkára, Máday Béla a szövetség 1940 április 28-án megtartott közgyűlésén mondta el az itt is közölt beszámolót:

A magyar bokréta-mozgalomnak igen boldog esztendeje volt a tavalyi. A visszacsatolt területen megszerveztük az első népi csoportokat a magyar hagyományoknak immár szabad ápolására. Hat ilyen visszatért bokréta már részt vett a kilencedik Gyöngyösbokrétában, valóban a jubiláris Gyöngyösbokréta előesztendéjének országos népművészeti seregszemléjén.

Vidéken anyagi okokból mindössze egy nagyszabású ünnepséget rendezhettünk, ezt Kassán, novemberben, Kassa visszacsatolásának évfordulóján, a Vallás- és Közoktatásügyi Minisztérium művészeti osztálya óhajára és anyagi támogatása mellett. Kétségtelen, hogy ez az ünnepség megkapó volt, sőt megható, valóban dalon, táncon át is a lelkek magyar értelemben való

megegyezése. Kassa szinte tüntetett a bokrétások mellett. És jártunk május végén Brüsszelben, a szövetség képviselőjében a karádi bokréta volt kint és igen nagy sikere volt. Nagy súlyt igyekeztünk helyezni már néhány éve a helyi bokréta- napokra, ezek jól izmosítják a kultusz helyi gyökereit is, ilyen bokréta- nap több bokrétás helységben volt.

Résztvettünk a Mezőgazdasági Kiállításon, amelynek „Jelképes taluja” megalapításánál különben annakidején a szövetségnek már dolga volt. A Gyöngyösbokrétával párhuzamosan három hetes népművészeti kiállítást rendeztünk a Nemzeti Szalonban, hogy az országos ünnepségek keretében a népdalt, népi táncot, viseletet, népszokást, a művészi értelmű népipart — céljainkhoz igazodva — együtt ismertessük, természetesen a kiállításon is gondosan ügyelve arra, hogy hamisítás nélkül mutassuk, amit a magyar földművelő nép tud. Résztvettünk az őszi vásáron

és a kassai két bokrétás előadással párhuzamosan, de nyolc napon át ugyancsak rendeztünk kiállítást Kassán, amelynek jó forgalma volt. Végül anyagunk egy kisebb része kinn volt Bécsben.

Nagyon szépen megszapordtak pártoló tagjaink, sőt mintha ép a népművészet lényegét érzők húzódnának hozzánk szívesen. Hogy a pártoló tagok gyűjtése dolgában még sem fejthetünk ki nagyobb propagandát, annak elég groteszk magyarázata, hogy ha nagyobb készletet kellene népi tárgyakból felhalmozni, — nem tudnánk hol elhelyezni. Mert most már bizony helyiségeink kezdenek lehetetlenül szűkekké bizonyulni. Üdvös volna, ha a szövetség mérsékelt anyagi megalapozottságán legalább a magyar kultúra szempontjából kétségtelen különleges jelentőségű mozgalmunknak ideit, jubiláris esztendeje végre komoly mértékben változtatna.

Kérem jelentésem tudomásulvételét.

A „Déliab” a jubileumi esztendőről

A magyar bokréta-mozgalom jubileumi esztendéjéről a „Déliab” című hetilap közölte az első cikket. Némiképp kivonatolva — alábbiak szerint:

„Most van tíz éve annak, hogy egy lelkes magyar íróember, Paulini Béla létrehozta a Gyöngyösbokrétát. Paulini Béla nevét addig izes, magasszínvonalú írásai, meséi tették ismertté az olvasó közönség előtt. Ujságíró is volt, egyéni művelője ennek a nehéz hivatásnak. Tíz esztendővel ezelőtt egyszerre fordulat következett be az életében. Otthagytá a kényelmes szerkesztőségi íróasztalt, a pesti kávéház művészköreit és elindult tehetségkutatásra, kincskeresésre az Istenhátamögötti magyar falvakba. Elhatározta, hogy a népi táncok, népszokások, ősi szépségű versek, játékokat bokrétába kötve, kiviszi a kényes városi közönség elé. Ez az elhatározás annakidején merész dolognak látszott. A pesti közönség, amely lázasan tapsolt Saljapinnak, többszáz előadásig segített olyan operetteket, ahol csupán pántlikás, bokorugró szoknyában elroppantott csárdás jelképezte a nép művészetét, ez a közönség úgy látszott, nehezen érti majd meg az egyszerű bájt, kedvességet, őszinteséget, ami valóban a népből jön. Paulini Béla merészen nekivágott a feladatnak. A falvakban, a tanítónál, a papnál, jegyzőnél össze-össze gyűltek a fiatalok, akik eleinte talán ma-

guk sem értették, hogy miért kell nagyapák ős énekeit, táncait előhozni. Aztán hátha kinéveti őket a város, ha régi almáriumok, szublódok mélyéről előszedik a tündéri hímes, színes szoknyákat, mellénykéket, nagykendőket. Nehéz munka volt mindenütt megértetni, hogy milyen tündéri csoda, milyen káprázatosan szép örökség rejlik a magyar népviselet színeiben, formáiban. Hosszú hónapokig tartó munka, nehézség, akadályok után végre létrejöhett az első Gyöngyösbokréta előadás. S az emberek megéreztek, hogy itt többről van szó, mint valami alkalmi látványosságról. Amikor a magyar falvak válogatott népe az egyik nagy színház színpadán felvonult, amikor a legények, lányok, öregek és gyermekek serege énekelni, táncolni kezdett, ez a világsztárokat buktató város behódolt a nép csodálatos művészetének és ünneplésben részesítette Paulini Bélát, aki megeremtette a Gyöngyösbokrétát.

A magyar legények ős szépségű táncá, a színpompás népviseletek, a népi játékok üde serege nemcsak itthon aratott nagy sikert. Paulini Béla elvitte legényeit, menyecskéit külföldre is, Londonba, Berlinbe, Párisba (ez ugyan tévedés, mert Cannes-ba, *A szerk.*), ahol elképedve nézték az emberek a színeknek, a melódiáknak, a táncoknak ezt a szépségzuhatagát. Azóta esztendőről esztendőre legszebb

ünnepe a fővárosnak, amikor a Gyöngyösbokréta fellátogat Budapestre. A Szent István ünnepi színpompájában külön érdekességet jelentenek. Amikor végigvonulnak az utcákon, mindenkinek tapsra verődik a tenyere, és a színházat, ahol fellépnek, úgy megtölti a közönség, mintha valami híres primadonnát láthatna.

Pedig ők nem híres — „primadonnák”, nem mozdulatművészet, amit csinálnak. Tíz esztendeje a magyar falu hímes szépségét, művészetét, kedves báját hozzák fel magukkal és most, a tizedik esztendő jubileumra talán még jobban ki akarnak tenni magukért. Nemcsak azért, hogy a város többet kapjon a falu lelkéből, hanem azért is, hogy így mondjanak köszönetet annak, aki munkájával mindent létrehozta (stb.).“

*

Igen, — hogy még egyszer idézzünk a cikkből — „az emberek megéreztek, hogy itt többről van szó, mint valami alkalmi látványosságról”. És hogy így indultunk, ez volt a legnagyobb szerencse.

Bokrétás újszülött.

Bagó András és neje Kis Katalin galgahévízi bokrétásoknak március 31-én kislányuk született, aki a keresztségben a Laci nevet kapta.

„A tavaszra állni fog Kassán Rákóczi rodostói ebédlője“ (?)

A „Hóhérbástya“ ott van Kassa régi „városi börtönein“ túl, csak a bástya-torony maradt meg, de azt igazán elnézegetheti az ember. A Hernád talán száz lépésnyire fut a bástya alatt.

Mondják, egykor „jó hasznát vették“ a Hernádnak a Hóhérbástya „urai“, a hóhérok, az szállította el utóbb a kezükre adott embert, természetesen már csak holtan kapta meg szállításra, átvert szívvel, olykor ugyan két részre tagolva, nevezetesen külön törzsre, külön fejre. Azaz itt-ott elevent is bíztak azért a Hernádra a hóhérok, zsákba varrva. Mondják... A Hóhérbástya meg nem szűnik izgatni a fantáziát, talán itt-ott még új legendát is költet.

A cseh időkben ugyan „realisabb“ ügyletek színhelye volt a Hóhérbástya környéke. Kincskeresők bukkantak fel ott, talajvizet szivattyúztak és éjszakánként, reflektorfény mellett, — Rákóczi-kincset kerestek. Sőt a kincskeresés valósággal lázassá lett, amikor — kétségtelenül jó messze onnét — a régi pénzügyi palota pincéjében — miután lebontották a palotát — annyi aranytallért találtak, ami 12 kilót nyomott. Tizenkét kiló arany egy, a Hóhérbástyánál bizonyára „fiatalabb“ épület alatt, valóban, mennyivel több arany lehet a Hóhérbástya alatt: a láz egészen „indokoltnak“ látszott.

S a cseh uralom vége felé itt börtönözték be a csehek a — rádiókat.

A fejedelem ebédlője

Most — gyönyörű munka folyik a Hóhérbástya falain belül. Amit különben alkalmassá tettek arra, hogy a múzeum anyagának egy része itt legyen elhelyezhető.

Az egyik hatalmas teremben két idős, meg egy fiatal ember illesztget össze szüette deszkadarabokat, meg gipsz-féléből készült stukkó-töredékeket. Azaz, hogy ott a falnak támasztva néhány méternyi szinte „ép“, fából való falburkolata valamely öreg szobának áll. Sőt az ablak-, ajtókeretek, szárnyak is benne.

Bár az ablakrácsok egyelőre még a szemközti fal mellett sorakoznak; de milyen különös, a rácsok nem vasból vannak, hanem szintén csak fából, de — miért?

A két öreg, az egy fiatal, a kassai múzeum altisztjei, azt hiszem, nagy tudósok.

A nagyságos fejedelem rodostói ebédlőjének falburkolata, stukkói vannak itt szanaszét, de csak hogy mégis hozzá lehetett végre látni az ebédlő rekonstruálá-

sához. Ha egyszer 1906 óta és 29 ládában hever itt Kassán a nagy történelmi és művészettörténelmi csoda, amit bizonyos, hogy maga tervezett a fejedelem, de aminek kivitelezésében is valószínűleg a legtevékenyebben részt vett.

Befalazott kincs

Igen — ugy-e bár? — amikor Rákóczi Ferenc hamvait a kormány ezelőtt 33 esztendővel hazahozta, hozták haza Thaly Kálmánék a rodostói ebédlőt is. A terv az volt, hogy Rákóczi rodostói házának teljes mását építik fel Kassán, hogy abban eredeti elhelyezésében kerüljön a magyar szemek, szívek elé a gyönyörű ebédlő, színes festésű fa falborításával, domborműves stukkóival és színes ablakaival. Ám a rodostói ház másának felépítése 260 ezer koronába került — volna. „Tehát“ a ház megépítésével már — világháború után a hús esztendő világháború. És jött a hús esztendő cseh megszállás és a huszonkilenc láda nemes tartalmával már a Megay-ház pincéjébe befalazva várt, hogy egyszer megint napfényre kerüljön. Mert közvetlenül a csehek bevonulása előtt gondos magyarok — nagy hirtelen és igen bölcsen — a Megay-ház pincéjében rejtették el a kincset a „hódítók“ elől és befalazták.

XIV. Lajos kortársa volt Rákóczi, sőt maga is járt Párisban, a nagy francia divat hatását érezni a fafalborítás virágdíszein, amik többnyire rózsák. Míg az efelett húzódó stukkó-felületen már török zsinór-dísz és keleti virágokat — gránátalmát, tulipánt, szekfüt — látni. Hogy legfelül — a mennyezet alatt — olyan szegélyt találj, amit magyar úrihírnécsre emlékeztet festettek meg a bujdosók.

Az altisztek szeméből szinte áhítat sugárzik, ahogy — rakosgatnak. És végtelem leleményességgel illesztgetve törött deszkát, törött gipszet, valóságos nyomozást folytatnak, hol is a törés ellentörése — vagy mi je — hol folytatódik az ornamentika s számba veszik még a szögnyomokat is. Leleményesség és szabályos szakértelem, ahogy dolgoznak. Tiszta öröm csillog a — tudós altisztek szemében.

„Rákóczi Ferenc tervei szerint“

Mindezt pedig Mihalik Sándor, a kassai múzeum új és kítűnő igazgatója társaságában szemlélem végig, aki a — legboldogabb. Érthetően. A munka, amit

most vezet, fölé emelkedik a rendes múzeumi munkának, ez nemzeti tett is. De legalább is egy nemzeti tett — befejezése. Erősítgeti:

— Az teljesen bizonyított, hogy Rákóczi nemcsak tervezte, de egészen maga faragta is azt a karosszéket, ami a múzeumban áll. S minthogy a karosszék díszítményei a szoba egyes ékítményeivel teljesen rokonok, az a feltevés, hogy Rákóczi az egész szobát is maga tervezte, valóban nagyon indokoltnak látszik. (Rákóczi az esztergás házban igen gyakran és nagy kedvvel foglalatzkodott.) Az ebédlőnek huszonnyolc ablaka volt, karzatos elrendezésben, tizennégy lenn és tizennégy fenn. A stukkók anyaga valószínűleg hegyi kréta. Az ablakrácsok azért készülhettek fából, mert a bujdosók talán nem is igen juthattak vashoz... Amikor a szoba összeállításával elkészültünk, következik a faanyag konzerválása, végül a restaurátorok végzik el munkájukat, akik majd Budapestre érkeznek. *Remélem, a tavaszra áll a rodostói ebédlő. A múzeum központi épületébe kerül. Itt a teljes néprajzi anyagot helyezük el.*

Eltűnődik:

— Megható, hogy ebből a szobából milyen nagy művészi kultúra sugárzik. A rekonstruált, restaurált rodostói szoba a maga keletet és nyugatot egyesítő stílusával a lakásművészet terén is páratlan élmény.

Nemzeti tett volt Rodostóban lebontani, onnét hazahozni ezt a „szobát“, nemzeti tett volt — elrejtteni, s nemzeti tett most helyreállítani.

Ezt a cikket Paulini Béla írta a Függetlenség című napilap 1939 december 10-iki számában. Azután, hogy a kassai bokrétság ünnepeinek — népszokásbemutató és kiállítás — lezajlása után vissza érkezett Budapesre.

Csupa reménykedés volt a cikk. Most fájdalom, ilyeneket olvasunk a Hétfő című lapban.

Másfél éve, hogy ütött a felszabadulás órája. Kassa ezernyi magyar gondolat újjáéledésével a rodostói fejedelmi ebédlő új életre keltését is várta. Akadt is hatás, amely azonnali hozzálátott, kitervelte a rodostói ereklye korhű, pontos újjáélesztését. De megtorpant a terv: 40.000 pengőbe került volna a megvalósítása.

És az idejé tél nagy hidege, sok nedvesége meg hónapok alatt átáztatta, megtámadta a rejtett helyről előkerült stukkókat, fafaragásokat, a gyönyörű ablakokat, hogy most vagy azonnal jön a se-

gítség, vagy megkésik és *sohasem lesz többé magyar földön rodostói Rákóczi-ebédlő.*

Lelkes magyarok — olvassuk azonban tovább — ezért új tervhez fogtak. Fel akarják rázni a nemzet lelkiismeretét s ehhez a legnagyobb nyilvánosságot keresik, a budapesti nemzetközi vásárt.

Négy vitrint állítanak a vásár egyik legdíszesebb terén. Az egyikben Rákóczi bujdosó házának alaprajzát, új felépítési tervét, a többi háromban pedig a kevés, még épségben maradt fafaragást, kézfestményekkel díszített tapétát és a mesteri stukkókat mutatják be, *amelyek 220 évvel ezelőtt II. Rákóczi Ferenc szerény, mégis fejedelmi házát díszítették.*

A kassai múzeum, Kassa egész polgársága most minden reményét ehhez az új gondolathoz fűzte. Azt mondják, Magyarország népe zarandoklással fog az országban eddig még sehohol be nem mutatott ereklyék elé járulni és bízni a kassaiak abban is, hogy leghőbb vágyuknak ez a kitergetése felrázza az ország lelkiismeretét és *lehetővé teszi a 40.000 pengő előteremtését egy nagy nemzeti szentély megmentésére.*

Eddig a Hétfő cikke.

Nos, csak egy bizonyos: Rákóczi rodostói házát akár hogy kerül is elő a pénz, de fel kell állítani. Negyvenezer pengő — sok pénz, nagyon sok ugyan, de a szóbanforgó ereklyék meg olyan fejedelmi kincs, amit nem is lehet pénzzel mérni. A Rákóczi-házat felállítani — a nemzeti öntudat kötelessége..

Bokrétás lakodalmak.

Kocsoláról írják: Právics Béla és Horváth Rózsi kocsolai bokrétások január 24-én házasságot kötöttek.

Kunszentmiklósról írják: Szombati Rózsi bokrétás leányt eljegyezte Priczel Vilmos.

A mezőgazdasági kiállításon

Az öreg pásztor koccint az olasz miniszterrel.

Az Országos Magyar Bokréta Szövetség — ahogy ez már esztendő óta történik — az idei mezőgazdasági kiállításon is résztvett.

A jelképes faluban — ami annakidején a szövetség részvételével alapítódott — az egyik házban kizárólag a szövetség márkázott népipari tárgyait árusította hat bokrétás menyecske és leány, meglehetősen eredménnyel.

De résztvett a szövetség — részben a megszervezést illetőleg, részben művészi értelmű tanácsaival — a magyaros jellegű fogatok ünnepségén is, és segített a „Mária Terézia korabeli főúri lakodalmas menet kialakításában is, amelyet egyébként Horváth Zdenkó alezredes rendezett. A remek magyarjellegű „parasztkocsik“ sora vonult fel az elsők — amik hála Istennek, még akadnak — és — ezt kétségtelenül csak emlékeztetőnek — egykorú és itt-ott még muzeális tárgyként megőrzött „batárok“ a másodikon. Nagyon szép volt mind a két felvonulás.

A kiscsajfogatok felvonulása előtt a mikrofon bemozdója ezt mondta be:

— Halló, halló figyelem! Magyar kiscsajfogatok felvonulása következik most. Kiscsajok fogatai jönnek, olyan kiscsajoké, akik megőrizték a maguk hagyományát. Ahogy kell is, hogy mindenki őrizze a magyar hagyományokat, a magyar jelleget, vagy ha megfélemedeztet volna arról, szeresse azt újra.

*

És a kiállítás második vasárnapján, április 7-én délben alább ismertetett kedves jelenet játszódott le a mezőgazdasági kiállításon.

A délelőtti órákban megjelent ott Tassinari olasz földművelésügyi miniszter. Bejárta a „jelképes falut“ is, majd ellátogatott a „jelképes pusztára“, ahol

a turkevei pásztorok épp birkapörköltet főztek. Az egyik öreg gulyás nekibátorodott, villára tűzött egy darab húst, megszórt egy darab kenyéret és mosolyogva megkínálta a minisztert.

Tassinari miniszter tört a kenyérből, megette a húst, majd még egy darabot bökött, azután... még egyet.

A juhászok csillogó szemmel nézték. Amikor pedig a miniszter a falatozást befejezte, felkiáltott:

— Evviva l'Ungheria! (Éljen Magyarország!)

Több se kellett a turkevei gulyásnak. Nagy lelkesedésében — átölelte Tassinari-t és visszakiáltotta:

— No, már erre iszunk egyet...

Zúgott az éljen, a miniszter kísérete könnyezve nevetett, az öreg pásztor pedig a legközelebbi bódében csakugyan koccinthatott az olasz birodalom földművelésügyi miniszterével.

*

Az Országos Magyar Gazdasági Egyesület különben a következő sorokban ismerte el a szövetség részvételét:

„... Az ezévi országos mezőgazdasági kiállítás számos látnivalója között igen látogatott és népszerű volt az a bemutató, amelynek keretében az egyes jellegzetes vidékek népművészete került a közönség elé. Ennek a bemutatónak a rendezését önként a legnagyobb önzetlenséggel voltak szívesek támogatni és a kiállítás rendezőségét értékes tanácsokkal és útmutatásaikkal segíteni olyan irányban, hogy a bemutató minél sikeresebb legyen. Méltóztassék megengedni, hogy ezért a támogatásért a vezetésem alatt álló egyesület nevében legőszintébb köszönetemet nyilvánítsam. Kiváló tisztelettel az Országos Magyar Gazdasági Egyesület nevében, Somsich elnök.“

„Báb-csokor.“

A Nemzeti Ujságban olvassuk:

„Hamarosan új szóval kell megismerkednünk, amelyet a „Csupajáték“ és a „Gyöngyösbokréta“ mintájára találtak ki és ez a „Báb-csokor“. A Báb-csokorba egy kitűnő magyar művész kétévi munkával fűzte össze Toldi vitéz csodálatos életét, úgy, ahogy azt Arany János megírta. Az avatott művész, Rév István Árpád nemcsak a festészet és a szobrászat, hanem az iparművészet terén is a

magyar tehetség és az ezermesterek varázslatával szerzett megérdemelt nevet. A művészi bábjátéka most elkészült.

A magyar mesevilág és történeti monda jeles alakját, Toldi Miklóst látjuk a „Báb-csokor“ színpadán megelevenedni, úgy, ahogy azt a nagy színházban nagy rendezők fényáradattal és zenével mutatnának be. A „Báb-csokor“ játékban a pezsgő történet három síkon mozog, mint a világhírű kínai bábjátékokban. Megélevenedett meseillusztráció minden kép és jelenet s a Toldi szereplői, búbájosan esetlen alakok, ragyogó kosztümökben, pompás díszletek között, a nap, a hold és a csillagok fényeiben beszélnek, mozog-

nak és mimikáznak elragadó muzsika mellett...“

*

A mi megjegyzésünk:

Az ám — báb-csokor.

No, de ez az utánérzés legalább tehetősnek bizonyult az előzetes híradás óta. A bokréta-mozgalom ezt legalább mérgelődés nélkül vállalhatja. Mondjuk, kedves — unokaöccsének.

Felelős szerkesztő és kiadó:

PAULINI BÉLA

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 49. szám.
Telefon 140—544.